

Júlia

Világszerte Nr. 1

Sharon Kendrick
Érzéki angyal

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sharon Kendrick, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 644. eredeti címe: *Christmas in Da Conti's Bed* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 644. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-227-7

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Niccolò da Conti gyűlölte az esküvőket, a karácsonyt, és a szerelmet. De még ezeknél is jobban utálta, ha a környezetében élők nem azt tették, amit ő szeretett volna.

Dühösen szitkozódva járkált fel-alá New York-i szállodai lakosztályában, és annyira mérges volt, hogy még a közelgő karácsonyról és az emiatt rá váró megpróbáltatásokról is megfeledkezett. Pillanatnyilag minden energiáját lefoglalta a húga, pontosabban a húga átkozott önfejűsége.

Görcsösen próbálta megzabolázni féktelen indulatait, de nem járt túl nagy sikerrel.

– Nem engedem, nem engedhetem, hogy egy olcsó kis aktmodell legyen az első koszorúslányod, Michela! Van neked fogalmad arról, mennyit dolgoztam azért, hogy a családunk nevét tisztára mossam?

Michela, aki az elegáns tetőtéri lakosztály másik végében ült, dacosan megrázta a fejét.

– Semmi közöd hozzá, kit választok koszorúslánynak. Nem akadályozhatod meg. Én vagyok a menyasszony, az lesz, amit én mondok.

– Biztos vagy benne? És ha nem fizetem ki az esküvő költségeit?

– Akkor a férjem majd kifizeti. Elég gazdag – hangzott az önérzetes válasz. – De mondd csak, biztos vagy benne, hogy az jót tesz majd a családunk hírnevének, ha kiderül, hogy a híres Niccolò da Conti olyan zsugori, hogy még az egyetlen húga esküvőjét sem finanszírozza, arra hivatkozva, hogy nem ért egyet az első koszorúslány személyével?

Niccolò ökölbe szorította a kezét, majd kinyújtotta az ujjait, de csak hogy pár másodperc múlva megint görcsösen összeszorítsa őket. Ahhoz volt szokva, hogy a világ az ő szabályai szerint működik. És most nem elég, hogy férjhez megy a húga, és közeleg a karácsony, még Alannah Collins is bekavar! Ez már tényleg nem hiányzott...

Felháborodottan gondolt arra a sok áldozatra, amit a húgáért meghozott az elmúlt évek során. Jó ideje már, hogy csak ketten voltak egymásnak. Niccolò megszokta a családfő szerepét, beleélte magát, hogy az ő feladata Michelát megvédeni minden szégyentől és veszedelemtől, nem csoda, hogy nehezen viselte kishúga önállósulási törekvéseit.

Most különösen, amikor Michela remek házasságot készült kötni. Lám, kifizetődött a gondosság, mellyel Niccolò a lehetséges jelölteket kiválogatta. Michela az egyik leggazdagabb és legnevesebb olasz-amerikai család tagja lesz hamarosan, és olyan tisztelet, hírnév övezi majd, ami a férfi szerint kijárt neki. Nem fogja hagyni, hogy bárki veszélyeztesse ennek az esküvőnek a sikerét. Legfőképpen nem Alannah Collins!

Niccolòt nyugtalanította, milyen hevesen reagált a teste már a kis bestia nevének említésére is. Rendszerint ugyanis kiválóan tudott uralkodni magán. De most vágy égette minden porcikáját, bár a dühe ezért csak még erősebb volt. El is határozta, hogy abba fog belekapaszkodni, mert a kettő közül az a biztonságosabb érzés.

– Hogy van képe idejönni?! – háborgott. – És neked hogy jutott eszedbe meghívni egyáltalán? Hiszen akkor találkoztatok utoljára, amikor kivettelek abból a szörnyű iskolából, vagy nem?

– Hát, nem egészen – vallotta be Michela. – Mindvégig tartottuk a kapcsolatot azóta, és személyesen is találkoztunk minden egyes alkalommal, valahányszor Londonban jártam. Sőt egyszer ő is eljött hozzám, New Yorkba. Nem értem, mi bajod ezzel, Niccolò. Hosszú évek óta ismerjük egymást. A suliban ő volt a legjobb barátnőm. Fel nem foghatom, mi a furcsa abban, hogy ragaszkodom hozzá.

– Nem érted, mi bajom? Például az, hogy eltitkoltad előlem az egészséget, és csak most, az esküvőd előestéjén rukkolsz elő velem. Mégis mit gondolsz, milyen hatást fog kelteni, ha kiderül, hogy ez a magamutogató kis szajha lesz az első koszorúslányod?

Michela elhárító mozdulattal emelte fel a kezét.

– Még csodálkozol, hogy nem beszéltem neked a dologról? Mégis miért tettem volna, ha egyszer

tudtam, hogy így fogsz reagálni?

– No és halljuk, Lucas mit szól a kis barátnődhöz?

– Niccolò, ez az egész olyan rég történt, hogy már senki sem emlékszik rá. Arról nem is beszélve, hogy a legtöbb amerikai életében nem hallott a Duda Magazinról. Ami különben már évekkel ezelőtt megszűnt. És persze tisztában vagyok vele, hogy a YouTube-ra felkerült egy videó az egykori fotózásról, de...

– Hogy micsoda?! – csattant fel Niccolò.

– ...de mai szemmel nézve ez a legkevésbé sem nevezhető botrányosnak, hidd el – folytatta Michela zavartalanul. – Ma már a zenei klipekben is durvább dolgokat látni. Arról nem beszélve, hogy ez egyszeri alkalom volt, Alannah nem csinált ilyet soha többé. Nagyon rosszul ítéled meg a barátnőmet, Niccolò. Alannah egy...

– Alannah egy szajha! – vágott a szavába a bátyja. Olyannyira kijött a sodrából, hogy a szicíliai akcentusa sokkal jobban érződött, mint egyébként. – Egy kis lotyó, aki nem való tisztességes emberek közé. Mikor fogod már fel végre, hogy Alannah Collins...

– Hoppá! Csak nem engem emleget valaki?

Hűvös női hang vetett véget a szidalomáradatnak. A férfi megperdült, és látta, hogy Alannah már a szobában áll. Naná hogy nem kopogott előtte!

Niccolò egyszerre mindenről megfeledkezett, holott az első pillanatban fel sem ismerte a lányt. Mindig úgy emlékezett Alannah-ra, hogy mindene kinn volt a ruhából, míg ez a nő itt nyakig begombolkozott. De a hangja, az érzéki hangja azonnal felidézte a régi emlékeket, és a férfi testét emészteni kezdte a vágy.

Mert bármennyire is eltakarta a ruha a nő minden porcikáját, sem a farmer, sem a zárt fehér blúz nem leplezhette Alannah buja domborulatait. Csillogó, fekete haja a vállára hullott, kék szemében gúnyos szikrák égtek, ahogy a férfira nézett.

Niccolò nyelt egy nagyot. A lány idomaira nagyon is jól emlékezett, azt azonban elfelejtette, milyen sima és fehér a bőre, milyen rózsás az ajka.

Ahogy megindult feléje, a gallériján megcsillant egy szitakötő formájú bross, mely pont olyan kék volt, mint Alannah szeme.

És noha Niccolò teljes szívéből megvetette ezt a nőt, nem tehetett semmit a szenvedélyes vágy ellen, amely a láttára elfogta. Alannah-val kapcsolatosan csak egy dolog jutott eszébe: a szenvedélyes és gátlástalan szex.

– Csak nem rólam beszéltek? – érdeklődött gúnyosan. – Akarod, hogy kimenjek, és később visszajöjjek?

– Ha kimennél, az tényleg nem volna rossz – vágta oda hűvösen a férfi.

Alannah oldalra hajtotta a fejét, mire a haja úgy folyt végig a hátán, mint egy csillogó, fekete vízésés.

– Látom, nem sokat változtál, Niccolò. Ugyanolyan modortalan vagy, mint régen. Sőt, mondhatni, tökélyre fejlesztetted a sértegetés művészetét.

Niccolò dühe a tetőfokára hágott – nem véletlenül. A heves vágy már csaknem az eszét vette. Legszívesebben forró csókkal fojtotta volna bele a lányba a sértő megjegyzéseket. Vagyis inkább itt helyben a magáévá tette volna. Gyorsan és mohón. Hallani akarta, ahogy az egyesülés mámorában Alannah a nevét kiáltja...

Légy átkozott! – gondolta a következő pillanatban. *Te magabiztos mosolyú, kétes erkölcsű teremtés, akinek buja idomai láttán a férfiak akár térden csúszva is megindulnának egy üvegcserepekkel borított folyosón!*

– Ó, hát te vagy az, Alannah? – jegyezte meg szárazon. – Egy pillanatig meg sem ismertelek így, felöltözve.

A lány összerezzen, és ez mély elégtétellel töltötte el Niccolòt. Elvégre ez a ledér teremtés kis híján tönkretette a húga jó hírét!

De egy másodperccel később Alannah már mosolygott.

– Tudod mit? Ezt meg sem hallottam – mondta, majd Michela felé fordult. – Felkészültél a

ruhapróbára?

A menyasszony bólintott, aztán aggodalmas pillantást vetett a bátyjára.

– Remélem, képesek lesztek civilizált emberek módjára viselkedni egészen az esküvő végéig. Azután soha többé nem kell találkoznotok, ha nem akartok.

Niccolònak eszébe jutott valami.

– Mi lenne, ha négyszemközt elbeszélgetnénk egymással, Alannah meg én? – javasolta a húgának. – Talán megtaláljuk a minden érintett számára tökéletes megoldást.

Alannah megnyugtatóan rámosolygott a barátnőjére.

– Ne félj! Csak nem fogja elharapni a torkomat...

Michela távozott, és ettől Niccolò még nehezebb helyzetbe került, hisz most volt csak igazán erős a kísértés, hogy rávesse magát Alannah-ra. Pillantása a lány karcsú nyakára tévedt, bár ami azt illeti, nem annyira elharapni szeretne volna, mint inkább...

Alannah azonban kijózanító nyugalommal állt előtte, és gúnyosan mosolygott rá.

– Halljuk, mit akarsz tőlem, Niccolò. Mi a javaslatod, hogyan kaphatná meg a húgod a tökéletes esküvőt, amit kétségkívül megérdemel?

– Látod, ebben kivételesen egyetértünk. Michela tényleg megérdemli a tökéletes esküvőt – förmedt rá a férfi. – Egy olyan esküvőt, melyet nem árnyékol be egy egykori botrányhős nő jelenléte. Mindig is fékezhetetlen voltál, már azelőtt is, hogy vetkőzni kezdtél a kamera előtt. És tudod mit? Szerintem egyetlen menyasszony sem szeretne olyan esküvőt, ahol a jelen lévő férfiak nagy része nem a szertartásra figyel, hanem az első koszorúslányt vetkőzteti a tekintetével.

– Ahhoz képest, hogy egész életedben úgy féltél az elköteleződéstől, mint ördög a tömjénfüsttől, megható, milyen áhítattal tekintesz az esküvői ceremóniára – mosolygott Alannah. – Egyébiránt szerintem korántsem követte minden meghívott vendég olyan figyelemmel a dicstelen ifjúkori pályafutásomat, mint te.

– A helyedben nem bízám el magam – vágta oda keményen Niccolò. – Az elmúlt években eszembe sem jutottál, tekintve, hogy azt hittem, semmi közöd a húgomhoz.

Ez nem volt igaz. Akárhány év telt is el, nem sikerült elfelejtenie Alannah-t, sem a hatást, amit a lány rá gyakorolt. Sokszor ébredt leizzadva, mert azt álmodta, hogy csókolóznak.

– Azt reméltem, végérvényesen eltűntél az életéből – tette hozzá indulatosan.

Alannah nyugodtan nézett a férfira. Tapasztalatból tudta, hogy a megvetés és a gyűlölet ellen a legjobb védelem a közöny.

Tisztában volt vele, hogy Niccolò azt hiszi, ő rossz hatással volt ártatlan kishúgára, és a férfi nem az az ember, aki gyorsan felejt. Igaz, őt sem lehet egykönnyen elfelejteni, tette hozzá gondolatban.

Igen, Niccolò még mindig megvetéssel és viszolygással tekintett rá, csak mert sok évvel ezelőtt egyszer úgy viselkedett, hogy az sértette az ő puritán erkölcsait. Alannah rég megbánta az egykor elkövetett hibákat, más emberré vált, és úgy gondolta, senkinek sincs oka ítélkezni fölötte.

A férfi nyilvánvaló megvetését azonban sajnos képtelen volt nyugodtan tudomásul venni, bármennyire szeretett volna a közöny álarca mögé bújni. Amikor pedig Niccolò kigombolta az inge legfelső gombját, hirtelen neki is nagyon melege lett. Egyszerre semmi mást nem érzékelt, csak Niccolò testét: szálas alakját, kidolgozott izmait. Csoda, hogy az arca pipacspiros lett, a szíve meg majd kiugrott a helyéről? Maga sem értette, hogy lehet ez, hogyan kívánhat ilyen hevesen egy férfit, akit még csak nem is kedvel?

Egy tánc és egy csók – ennyi esett köztük, de Alannah-val máig nem történt olyasmi, ami háttérbe szorította volna ezeknek a perceknek az emlékét.

Miközben végigmérte Niccolòt, arra gondolt, bárcsak ő is azok közé a férfiak közé tartozna, akik az évek múlásával kopaszodásnak indulnak, vagy megpocakosodnak. De Niccolò sajnos külsőleg nem sokat változott. Még mindig olyan erős és izmos volt, mintha egyetlen csapással ki tudna dönteni egy fát. És bár markáns vonásai talán nem keltették mindenkiben a klasszikus férfiszépség képzetét, az ajka olyan hihetetlenül érzéki volt, mintha kizárólag csókolózás célból hozta volna létre a teremtő.

Tíz éve nem találkoztak, márpedig tíz év hosszú idő. Egy egész örökkévalóság. De közben Alannah-nak sikerült rendkívül rossz hírbe kevernie magát, és úgy látszik, ebből a csapdából lehetetlen volt kikeveredni. Alannah-nak legalábbis a mai napig nem sikerült maradéktalanul. Lassan kezdte megszokni, hogy a férfiak úgy tekintenek rá, mint szexuális tárgyra, és hogy beszélgetés közben nem a szemébe néznek, hanem a mellére.

De nem is ez volt a legrosszabb, ami az elmúlt években történt vele, hanem az, hogy elveszítette az édesanyját, és végképp egyedül maradt a világban.

Egyedül kellett megtalálnia önmagát, rájönnie, hogyan folytassa az életét, megerősítenie törékeny önbizalmát. S bár – mint mindenki – ő is követett el hibákat, úgy érezte, valamennyiért megbűnhődött. Nem fogja hagyni, hogy Niccolò da Conti úgy bánjon vele, mint valami utolsó kis senkivel.

– Ne játszd nekem a tökéletes úriembert meg a gáncs nélküli lovagot – legyintett. – Pontosan tudom, miféle vagy. Nem is olyan régen olvastam, milyen szívtelenül rúgtad ki a legutóbbi barátnődet, azt a norvég bankár csajt. És nyilván nem ő volt az első, akivel ilyen csúnyán elbántál.

– Nem szívtelen voltam, hanem őszinte – vont vállat Niccolò. – De azért érdekesnek találom, mennyire képben vagy a szerelmi életem tekintetében. Úgy látszik, a gazdag aggregények még mindig vonzzák a magadfajta pénzéhes nőket.

Alannah arca égett, pedig természetesen egyáltalán nem arról volt szó, amiről a férfi beszélt.

– Azt te csak szeretnéd! – vágott vissza élesen. – Tudod, miért hallottam felőled olyan sokat? Mert jó barátságban vagy egy csomó hírességgel, akik viszont rendszeres szereplői a pletykalapoknak. És ha, mondjuk, együtt vacsoráztok, rólad is bekerül egy-két sor vagy kép a cikkekbe. Legfőképpen ha a női kísérod másnap órákig zokog az ajtód előtt. Szóval te csak ne tarts nekem erkölcsi prédikációt, Niccolò! Semmit sem tudsz az életemről.

– Remélem, ez így is marad – szögezte le a férfi. – Ha rajtam múlna, jó messzire elkerülnéd a családom minden egyes tagját. És ezzel már témánál is vagyunk, de nem baj. Épp ideje volt, hogy rátérjünk a tárgyra.

– A... a tárgyra? – Alannah meglepetten hunyorgott.

– Arra. Valami nagyon fontos dolgot akarok megbeszélni veled, de ha már úgyis társalognunk kell, miért ne tennénk a lehető legkellemesebb körülmények között? Kérsz egy italt? – A bárszekrény felé intett. – A magadfajta partiarcok szeretik a pezsgőt, nem?

Alannah fáradtan elmosolyodott.

– Sajnálom, ha most kiábrándítalak, de veled akkor sem pezsgőznék, ha komoly hasznom származna belőle. A jópofizás sosem volt erős oldalam. Szóval ha akarsz nekem mondani valamit, ki veled, de gyorsan!

Válasz helyett Niccolò nekitámaszkodott az egyik jókora kanapénak, és összefonta a karját a melle előtt.

– Igazából nincs szükség hosszas beszélgetésre, mert mindketten tudjuk, hogyan lehetne és kellene megoldani a problémát. Egyszerűen el kell tűnnöd a képből. Michela nem akárkihez megy feleségül. Gyermekeket szül majd a férjének, s ezeknek a gyerekeknek az édesanyjuk barátnője egyfajta példaképül szolgál majd. Nos, én nem szeretném, ha egy ilyen nő, mint te, bármiféle hatással lenne az unokahúgaim és -öcséim életére.

Alannah szíve úgy vert, majd kiugrott a helyéből.

– Kicsit könnyen törsz pálcát fölöttem, nem gondolod?

– Mondd meg Michelának, hogy meggondoltad magad, és mégsem akarsz a koszorúslánya lenni.

– Késő. Az utolsó pillanatban nem tehetek vele ilyet. Különben is, már a ruhám is megvan a nagy alkalomra, magam varrtam...

– Komolyan azt hiszed, hogy a húgom közelébe engedlek a nagy napon?

Könyörtelen és kíméletlen volt a férfi hangja, s a lány komolyan megbántódott.

– Miért beszélsz úgy rólam, mint egy gonosztevőről?

– Nem gondolom, hogy gonosztevő lennél. Mindössze egy tévúton járó és zabolázhatatlan nőszemély vagy, de minden jó szándékod ellenére sem szeretném, ha a sajtó arról írna, hogy a

Duda Magazin egykori üdvöskéje a húgom koszorúslánya.

– De honnan tudhatná bárki is...

– Hagyjuk ezt! – legyintett a férfi. – Michela is megpróbálta elhittetni velem, hogy senki sem emlékszik már rád. De ez nem igaz. Bár a magazin megszűnt, bizonyos körökben még mindig népszerűek a régi példányok, némelyikért sok száz dollárt is hajlandóak kifizetni a gyűjtők. Nem beszélve arról a filmcsekéről, amelyik nemrég került fel a világhálóra, és amely a fotózásodat mutatja be. Tök mindegy, mit viselsz, a domborulataid látványa feltűzeli a férfiak többségét. Aki csak rád néz, egy dologra gondol majd...

Niccolò biztos kézzel tapintott rá Alannah legérzékenyebb pontjára. Ennyi is elég volt hozzá, hogy ne emberi lénynek érezze magát, hanem szexuális tárgynak. Pedig életében csak egyszer pózolt félig lehúzott bugyival, vagy az ujjai között sejtelmesen kikandikáló mellbimbójával a kamera előtt. Akkor sem véletlenül, véresen komoly oka volt rá, bár ezt nem szándékozott most Niccolò orrára kötni.

– Bizony, nem könnyű szabadulni a múlttól, ha valaki olyan kétes hírnévre tesz szert, mint te – jegyezte meg fellengzősen a férfi.

Mintha bizony Alannah nem tudta volna ezt! Mintha nem kellett volna minden bűnbánata ellenére is milliószor szembesülnie a hibája következményeivel! Niccolò csak azt látta, amit látni akart, és meg sem próbálta megérteni mások sorsát, érzéseit. Alannah legszívesebben jól megrázta volna, és az arcába kiáltja, hogy térjen már magához, az ég szerelmére! Szálljon le a magas lóról, és ne ítélkezzen, mert nem mindenki engedheti meg magának a finnyáskodást.

Kezdte már azt is megérteni, miért félt a bátyjától annak idején annyira Michela. Még szép, hogy lázadt a zsarnoki testvére ellen kamaszkorában, akkoriban, amikor együtt jártak abba a svájci bentlakásos iskolába, ahol Alannah édesanyja nevelőtanár volt.

– Michela azt szeretné, ha mellette lennék az esküvője napján – mondta a lány lassan. – Úgyhogy csak akkor tudsz távol tartani tőle, ha elraboltatsz, és bezáratsz valahová.

– Hátha máshogyan is megegyezhetünk – mosolygott mézédesen Niccolò. – Mint bizonyára tudod, igen jó módú vagyok, tehát busásan kárpótolni tudlak a szívességedért, ha távol maradsz az esküvőről. Bizonyára van valami, amire nagyon vágysz, de eddig nem engedhetted meg magadnak.

– Jól értem? Le akarsz fizetni annak érdekében, hogy ne legyek a húgod koszorúslánya? – hitetlenkedett Alannah.

– Miért ne? A tapasztalataim azt mutatják, hogy pénzért mindenre kapható vagy. Csak az ár az, ami kérdéses.

A lány a fejét rázta.

– Michela többször is mondta, hogy képtelen vagy elviselni, ha nem te irányítasz. Azt hittem, túloz, de már látom, hogy tévedtem.

– Azért kérem ezt tőled, mert szeretem a húgomat. Michela mindennél fontosabb nekem. – Niccolò hangja ingerülten csattant. Kezdte elveszíteni a türelmét. – Ő az egyetlen élő tagja a családomnak, rajta kívül senkim sincs. Tudod, hogy gyakorlatilag én neveltem fel, és mindent megtennék érte.

– De a szabadságot, ami minden felnőtt embert megillet, úgy látom, nem szándékozol biztosítani számára – vetette közbe Alannah. – Ami engem illet, szívből örülök, hogy van bátorsága szembeszegülni veled. Itt az ideje, hogy észrevedd, nem minden ember hajlandó úgy táncolni, ahogy te fütyülsz. Tőlem csak az esküvő után szabadulsz meg, Niccolò. Addig el kell viselned a jelenléteket.

Amikor a pillantásuk találkozott, Niccolò érezte, hogy a bensejében lánggra gyúl valami. Alannah igazán különleges lány volt. A férfi még a tiltakozását is érzékinek találta.

Amikor közelebb lépett, észrevette, hogy Alannah pillantása elsötétül, és az elégedettség bizsergető érzése töltötte el. A lány nyilvánvalóan még mindig kívánta őt. És a vágy hatásos fegyver! Ha egy nő kíván egy férfit, azzal hatalmat ad az illető kezébe önmaga fölött.

– Mérlegeld az ajánlatomat! Vacsoráig még meggondolhatod magad.

– Hogyhogy? Itt leszel ma este? – Alannah elbizonytalanodott. – Michela valami olyasmit